

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ ВИМІР ПУБЛІЧНОГО ПРАВОНАСТУПНИЦТВА ЯК НЕДОСЛІДЖЕНИЙ ТА НЕВРЕГУЛЬОВАНИЙ НАПРЯМ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН

I. В. Паламарчук

кандидат юридичних наук,
головний спеціаліст відділу проходження служби
Управління персоналу Державної
кримінально-виконавчої служби України
Департаменту персоналу
Міністерства юстиції України

Українським законодавством було закріплено основоположні істини щодо невідворотності та повноцінної відповідальності держави за свою діяльність, яка реалізується через делегованих суб'єктів публічної адміністрації, в контексті ст. 3 Конституції України: «... Держава відповідає перед людиною за свою діяльність» [1].

Таким чином, питання правонаступництва суб'єктів публічної адміністрації (державних органів, підприємств, установ та організацій, а також органів місцевого самоврядування, підприємств,

установ та організацій комунальної форми власності), тобто правове регулювання їхньої діяльності, контроль за дотриманням законодавства в їхній діяльності та інші регламентовані законодавством заходи по відношенню до таких суб'єктів є компетенцією держави в особі її суб'єктів, в залежності від їх компетенції (територіальної, функціональної).

Основний виклад матеріалу. В загальному правовому розумінні правонаступництво – це перехід суб'єктивного права (в широкому розумінні – також правового

обов'язку) від однієї особи праводавця до іншої (правонаступника) в порядку похідного правонабуття (у відповідних випадках – похідного набуття правового обов'язку) [2].

Натомість, доречно детально зазначити, що процедуру передавання (набуття) адміністративної (управлінської) компетенції від одного суб'єкта публічної адміністрації до іншого в теорії адміністративного права визначено як публічне (позапроцесуальне, адміністративне за своєю природою) правонаступництво [3]. Враховуючи те, що публічне право-

наступництво можливе щодо усіх без винятку суб'єктів публічної адміністрації, доцільно зазначити його види, якими володіє теорія адміністративного права [4]:

1. За суб'єктом:

– публічне правонаступництво після суб'єктів владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації) – юридичних осіб – правонаступництво після органів державної влади*, органів місцевого самоврядування, суб'єктів публічних повноважень з особливим статусом, юридичних осіб публічного права, які не мають статусу органу публічної влади, фондів публічного права, державних, комунальних підприємств, установ, організацій тощо;

– публічне правонаступництво після колективних суб'єктів владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації) без статусу юридичних осіб – наприклад, після департаменту, управління, відділу центрального органу виконавчої влади, науково-консультативної ради при органі державної влади, після депутатського корпусу органу місцевого самоврядування тощо;

– публічне правонаступництво після індивідуальних суб'єктів

владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації) – правонаступництво після посадових (службових) осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних, комунальних підприємств, установ, організацій тощо.

2. За сферою поширення:

– «зовнішнє» публічне правонаступництво означає передання компетенції певного обсягу від одного організаційно відокремленого суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації) до іншого, такого ж організаційно відокремленого суб'єкта;

– «внутрішнє» публічне правонаступництво відбувається в межах одного суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації), коли компетенція передається від однієї організаційно залежної структурної одиниці (департамент, управління, відділ, сектор тощо) до іншої.

3. За обсягом:

– абсолютне (повне) публічне правонаступництво передбачає передання всіх без винятку прав та обов'язків суб'єкта-попередника;

– часткове (сингулярне, обмежене чи вибіркоче) публічне

правонаступництво передбачає передання лише деяких, вибіркових прав та обов'язків суб'єкта-попередника;

4. За підставою виникнення:

– публічне правонаступництво внаслідок припинення існування суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації);

– публічне правонаступництво внаслідок припинення здійснення (передання) компетенції суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації).

Припинення діяльності суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації) здійснюється в один із способів: припинення діяльності суб'єкта наказним способом; припинення діяльності суб'єкта внаслідок досягнення мети, для якої він був утворений**; передання (набуття) частини адміністративної компетенції суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації)***.

5. За способом закріплення:

– публічне правонаступництво закріплено законом;

– публічне правонаступництво закріплено підзаконним нормативно-правовим актом****;

* Так, постановою Кабінету Міністрів України від 02.09.2019 № 829 «Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» ліквідовано ряд міністерств із визначенням їх правонаступників. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/deyaki-pitannya-optimizaciyi-sistem-829> (дата звернення: 02.09.2019).

** Так, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 30.08.2007 № 1083 «Про утворення Національного агентства України з питань підготовки та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу» (URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1083-2007-%D0%BF> (дата звернення: 30.08.2019) та Указу Президента України від 08.04.2011 № 443 «Про Положення про Національне агентство з питань підготовки та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу та реалізації інфраструктурних проєктів» (URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/443/2011> (дата звернення: 30.08.2019)), було утворено та функціонувало Національне агентство України з питань підготовки та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу, мета існування якого досягнута.

*** Так, пунктом 1 постанови Кабінету Міністрів України від 21.01.2015 № 17 «Питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції» визначено, що ліквідувавши Державну реєстраційну службу та Державну виконавчу службу, було покладено на Міністерство юстиції завдання і функції з реалізації державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), з питань державної реєстрації актів цивільного стану, речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, договорів комерційної концесії (субконцесії), з питань реєстрації (легалізації) об'єднань громадян, інших громадських формувань, статутів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, якщо їх реєстрація передбачена законами, статуту територіальної громади м. Києва, державної реєстрації друкованих засобів масової інформації та інформаційних агентств як суб'єктів інформаційної діяльності. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/17-2015-%D0%BF> (дата звернення: 30.08.2019).

**** Так, пунктом 2 постанови Кабінету Міністрів України від 18.05.2016 № 343 «Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції», визначено, що Міністерство юстиції є правонаступником Державної пенітенціарної служби, що ліквідується, в частині реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробачії. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/343-2016-%D0%BF> (дата звернення: 30.08.2019).

– публічне правонаступництво закріплено адміністративним актом суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації).

6. Залежно від тривалості функціонування суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації):

– публічне правонаступництво після постійно функціонуючих суб'єктів владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації) – наприклад, після центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, державних і комунальних підприємств, установ, організацій, юридичних осіб публічного права;

– публічне правонаступництво після суб'єктів владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації), тривалість функціонування яких обмежена певним строком.

Однак дії таких суб'єктів публічної адміністрації у вирішенні питань, пов'язаних із правонаступництвом, залежать від існування правового механізму щодо реалізації такого правонаступництва. На жаль, інститут правонаступництва є недостатньо дослідженим, а саме законодавство, яке регулює такі суспільні відносини, є мізерним та допускає значну кількість прогалин у регулюванні таких суспільних відносин. В подальшому ж нерегульовані суспільні відносини такого інституту правонаступництва дають можливість вирішувати питання, пов'язані із цим інститутом, на власний розсуд суб'єкта публічної адміністрації, що останній зазвичай здійснює, спираючись на принцип «дозволено все, що не заборонено законом».

Отже, поміж проблем сучасної теорії адміністративного права

й законодавства, які виявляються при вирішенні питань, пов'язаних із правонаступництвом у судовому та процедурному порядках, доцільно погодитись із вітчизняними вченими* про цілковиту відсутність теоретичного обґрунтування й законодавчого врегулювання процедури набуття адміністративної компетенції одним суб'єктом публічної адміністрації після іншого. Явною вираженою проблемою, пов'язаною із відсутністю такого механізму публічного правонаступництва, є зокрема результати реалізації суб'єктами публічної адміністрації деяких положень Середньострокового плану пріоритетних дій Уряду до 2020 року [5] та Плану дій Уряду на 2018 рік [6], у питаннях, пов'язаних з децентралізацією: сприяння утворенню спроможних територіальних громад та підтримка їх розвитку, передача максимальної кількості повноважень місцевим органам влади та надання таким органам можливості для практичної реалізації делегованих їм повноважень; формування самодостатньої первинної ланки місцевого самоврядування – територіальних громад, які володіють відповідними матеріальними і фінансовими ресурсами, інфраструктурою, необхідними для ефективного виконання покладених на них завдань та функцій і т. п.

Окремо слід звернути увагу на питання публічного правонаступництва в органах місцевого самоврядування та проблеми, що виникають із їх реалізацією.

Так, при реалізації Планів пріоритетних дій Уряду передбачалися питання створення опорних загальноосвітніх начальних закладів,

у відповідності до Положення про освітній округ [7], що передбачає створення освітніх округів, одночасно оптимізувавши та ліквідувавши існуючі загальноосвітні навчальні заклади, як юридичні особи публічного права, рішеннями представницьких органів місцевого самоврядування, об'єднаних територіальних громад, районних рад (далі – засновників (співзасновників)).

Проте в практичній реалізації зазвичай подібні рішення приймаються всупереч вказаному Положенню про освітній округ, що підтверджується численними рішеннями адміністративних судів [8; 9; 10]. Окрім цього, навіть при позитивному оскарженні рішення засновників (співзасновників), пройшовши всі інстанційні рівні адміністративних судів, що уособлює собою стадії розгляду справи із дотриманням вимог Кодексу адміністративного судочинства України, яке виражається на втраченому проміжку часу, під час якого зазвичай засновники (співзасновники) здійснюють заходи з реалізації свого рішення щодо ліквідації загальноосвітніх навчальних закладів з подальшим відчуженням матеріальних ресурсів останніх.

Надалі після оскарження рішення засновників (співзасновників) постає питання щодо відновлення ліквідованих загальноосвітніх навчальних закладів з одночасним поверненням їхнього публічного майнового фонду, але зазвичай строки, протягом яких розглядалися такі адміністративні справи, перевищують терміни функціонування засновників (міської або районної ради), а враховуючи

* Повар П. Правонаступництво при утворенні та припиненні центральних органів виконавчої влади (2012); Питання юридичної теорії і практики; Дорохіна Ю. Захист прав публічних службовців у зв'язку із публічним правонаступництвом суб'єкта владних повноважень (2018); Публічна служба і адміністративне судочинство: здобутки і виклики: зб. мат. І Міжн. науково-практичної конференції; Белей Є. Деякі питання публічного правонаступництва органів державної влади» (2017); Гаращук В., І. Коросташова І. До питання про адміністративне публічне правонаступництво (2016); Бевзенко В. Публічне правонаступництво: сутність, процедура та особливості (2014); Дорохіна Ю. Умови та наслідки процесуального правонаступництва в адміністративному процесі (2018).

й проведення адміністративно-територіальної реформи щодо утворення об'єднаних територіальних громад, територіальна компетенція яким зазвичай передається від подібних засновників (співзасновників), це породжує ситуацію із унеможливленням встановлення відповідального суб'єкта публічної адміністрації в окресленому питанні. Хоч і ст. 370 Кодексу адміністративного судочинства України [11] передбачено обов'язковість судових рішень, які набрали законної сили та є обов'язковими не тільки для учасників адміністративної справи, а й для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України, та у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності, – за її межами.

Також правова неврегульованість у питаннях публічного правонаступництва торкнулася діяльності Національної поліції України, яка є новоствореним центральним органом виконавчої влади і не виступає правонаступником такого державного озброєного органу виконавчої влади, як міліція, що припинив своє існування у 2015 р. [12], в результаті чого постало питання щодо правового регулювання використання поліцією майна, яке за своїми класифікаційними характеристиками є рухомим та нерухомим. Йшлося про службові приміщення, земельні ділянки, транспортні засоби, які не віднесені до спеціальних засобів, та інше рухоме чи нерухоме майно, що перебуває у державній власності та до набрання чинності Закону України «Про Національну поліцію» [13] було в оперативному управлінні колишніх райвідділів, управлін

та інших підрозділів ліквідованої міліції [14].

Взагалі, як відомо, міліція в Україні, хоч і становила собою державний озброєний орган виконавчої влади, який був складовою органів внутрішніх справ України (а до останніх у свою чергу належали Міністерство внутрішніх справ України, головні управління Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, м. Києві та Київській області, управління Міністерства внутрішніх справ України в областях, м. Севастополі та на транспорті, їх міські, районні та лінійні відділи (управління), підрозділи, установи, навчальні заклади і науководослідні установи, що становлять єдину систему Міністерства внутрішніх справ України [17]), вона все одно не була самостійним органом виконавчої влади, тобто суб'єктом публічної адміністрації.

Слід зазначити, що чинним законодавством не визначено, хто є правонаступником такого озброєного органу виконавчої влади, як міліція України. Це підтверджується намаганнями окремих ініціативних громадян скоригувати законодавство в цій частині шляхом подання «електронної петиції», яка, щоправда, не дістала належної підтримки [18].

Також, як відомо, все майно, яке використовувалось міліцією для виконання покладених на неї завдань, перебувало і перебуває в оперативному управлінні Міністерства внутрішніх справ України та його структурних і територіальних підрозділів, адже Міністерство є суб'єктом управління державною власністю відповідно до законодавства [19].

Натомість Національна поліція України є новоствореним центральним органом виконавчої влади та відповідно до законодавства виступає суб'єктом управління державною власністю. Відтак, діючий на сьогодні правоохорон-

ний орган (Національна поліція України) є окремим центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законодавством, на відміну від міліції, яка була складовою органів внутрішніх справ України, що їх уособлювало Міністерство внутрішніх справ України разом зі своїми підрозділами [14].

Отже, виходячи з того, що міліція як орган внутрішніх справ України, що був складовою системи Міністерства внутрішніх справ України, ліквідована у встановленому законодавством порядку та відповідною постановою Кабінету Міністрів України ліквідовано територіальні органи, на базі яких було утворено нові територіальні підрозділи поліції [12], все майно, що перебувало в оперативному управлінні міліції, фактично і цілком законно залишилося у власності держави, точніше – Міністерства внутрішніх справ України.

Тобто логічно стверджувати, що значна кількість майна, яке на сьогодні використовується поліцією, перебуває, частково, у власності іншого центрального органу виконавчої влади – Міністерства внутрішніх справ України, що підтверджується, зокрема, процесами передачі цілісних публічних майнових комплексів зі сфери управління Міністерства внутрішніх справ України до сфери управління Національної поліції України [13; 15]. Очевидно, що права та обов'язки у разі ліквідації органу виконавчої влади й передачі його завдань та функцій іншим органам виконавчої влади, визначених відповідним актом Кабінету Міністрів України, переходять до відповідних суб'єктів публічної адміністрації, в нашому випадку – до поліції [16]. Отже, використання поліцією та її посадовими особами майна, що перебуває у власності

Міністерства внутрішніх справ України, зумовлюється лише наявністю прав і обов'язків, набутих від ліквідованої міліції.

Таким чином, Національна поліція України становить собою начебто самостійний центральний орган виконавчої влади із власним кошторисом, однак значна частина майна (крім публічних фондів грошових коштів), яке перебуває у користуванні поліції, починаючи від приміщень та закінчуючи комп'ютерною технікою, їй не належить – навіть на праві оперативного управління. Тому Міністерство внутрішніх справ України за вимогами законодавства не тільки спрямовує та координує діяльність поліції, а й надає їй можливість користуватися своїм майном [14].

У зв'язку із чим, вказана неврегульованість у публічному правонаступництві призвела до проблеми передачі колосальної кількості об'єктів нерухомості, що у свою чергу вимагає відповідних витрат із державного бюджету.

Висновки. З урахуванням вищевикладеного, що є лише лівовою частиною існуючих проблем, пов'язаних із неврегульованістю публічного правонаступництва, доречно наголосити на нагальній

необхідності теоретичного та комплексного дослідження інституту публічного правонаступництва в теорії адміністративного права, що, як вже було зазначено, уособлює собою недосліджений напрямок дослідження публічних відносин. Тим паче, результати такого дослідження є вкрай затребувані, як теоретична основа, що надалі цілком можливо буде удосконалена результатами інших досліджень та при правовому врегулюванні таких публічних відносин – запровадженням правового механізму публічного правонаступництва.

Окремо слід звернути увагу на питання сутності (природи) та особливостей публічного правонаступництва (яке включає в себе: його поняття та зміст; критерії класифікації та види; адміністративно-правовий статус самих суб'єктів публічної адміністрації у питаннях щодо реалізації публічного правонаступництва): слід зазначити, що із плином часу, внаслідок різних історичних подій та змін, які мають місце у суспільних відносинах, відбувається і зміна класифікаційних критеріїв та видів правонаступництва, в тому числі публічного. Відтак, поняття, зміст, критерії класифікації, адміністративно-

правовий статус суб'єктів публічної адміністрації у питаннях щодо реалізації публічного правонаступництва перебувають у процесі постійного доповнення, подекуди уточнення, так само як і результати досліджень видів та критеріїв класифікації публічного правонаступництва, перелік якого, як було встановлено вище, дуже розгалужений, як і перелік суб'єктів публічної адміністрації. Практична цінність результатів дослідження саме сутності публічного правонаступництва полягає у необхідності належного правового регулювання його реалізації суб'єктами публічної адміністрації. Оскільки кожний класифікаційний різновид публічного правонаступництва є специфічним зі своїми, притаманними лише йому властивостями та змістом, які впливають на власне зміст процесу його реалізації з метою задоволення публічного інтересу, в інтересах якого і створені та зобов'язані діяти суб'єкти публічної адміністрації.

Тому процес його реалізації не може регулюватися одним – загальним для всіх видів публічного правонаступництва порядком, що встановлений відповідними нормами законодавства. ■

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України : Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. – Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Черепяхин Б. Б. Правопреемство по советскому гражданскому праву / Черепяхин Б. Б. // Труды по гражданскому праву. – М. : Статут, 2001. – С. 479.
3. Бевзенко В. М. Публічне правонаступництво: сутність, процедура та особливості / В. М. Бевзенко // Право і суспільство. – 2013. – № 6. – С. 140-149. URL: http://pravoisuspiilstvo.org.ua/archive/2013/6_2013/32.pdf (дата звернення: 30.08.2019).
4. Мельник Р. С., Бевзенко В. М. Загальне адміністративне право : навч. посіб. / За заг. ред. Р. С. Мельника. – К. : Ваіте, 2014. – С. 215-217.
5. Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду до 2020 р. : розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.04.2017 № 275-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/programa-diyalnosti-uryadu/serednostrokovij-plan-prioritetnih-dij-uryadu-do-2020-roku-ta-plan-prioritetnih-dij-uryadu-na-2017-rik> (дата звернення: 30.08.2019).
6. План пріоритетних дій Уряду на 2018 рік : розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.03.2018 № 244-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-zatverdzhennya-planu-prioritetnih-dij-uryadu-na-2018-rik> (дата звернення: 30.08.2019).
7. Положення про освітній округ : постанова Кабінету Міністрів України від 27.08.2010 № 777. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/777-2010-%D0%BF> (дата звернення: 30.08.2019).
8. Постанова Маловисківського районного суду Кіровоградської області від 17.03.2017 у адміністративній справі № 392/1430/16-а. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/65559064> (дата звернення: 30.08.2019).
9. Постанова Верховного Суду від 14.08.2018 у адміністративній справі № 359/6814/17. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/75906258> (дата звернення: 30.08.2019).
10. Постанова Добровеличківського районного суду Кіровоградської області від 16.05.2017 у адміністративній справі № 387/168/17. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66610844> (дата звернення: 30.08.2019).
11. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV (в редакції Закону України від 03.10.2017 № 2147-VIII). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> (дата звернення: 30.08.2019).
12. Про утворення територіальних органів Національної поліції та ліквідацію територіальних органів Міністерства внутрішніх справ : постанова від 16.09.2015 № 730 / Кабінет Міністрів України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/730-2015-p> (дата звернення: 30.08.2019).
13. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 30.08.2019).
14. Бевзенко В. М., Паламарчук І. В. Публічне майно як засіб здійснення повноважень поліції : моногр. / за заг. ред. В. М. Бевзенка / КНУ ім. Тараса Шевченка. – К. : Дакор, 2018. – С. 64.
15. Про передачу цілісного майнового комплексу державної установи «Дослідницький центр науково-технічної інформації та технічних досліджень при Міністерстві внутрішніх справ України» до сфери управління Національної поліції : розпорядження від 23.03.2016 № 221-р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/221-2016-p> (дата звернення: 30.08.2019).
16. Порядок здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади : постанова від 20.10.2011 № 1074. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1074-2011-p> (дата звернення: 30.08.2019).
17. Про затвердження Положення про діяльність військово-лікарської комісії та Порядку проведення військово-лікарської експертизи і медичного огляду військовослужбовців та осіб рядового і начальницького складу в системі МВС : наказ від 06.02.2001 № 85 / Міністерство внутрішніх справ України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0164-01> (дата звернення: 30.08.2019).
18. Стец В. М. Поліція України – правонаступник міліції України (електронна петиція № 22/017600-еп від 26.11.2015). URL: <https://petition.president.gov.ua/petition/17600> (дата звернення: 30.08.2019).
19. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21.09.2006 № 185-V. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/185-16> (дата звернення: 30.08.2019).

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ ВИМІР ПУБЛІЧНОГО ПРАВОНАСТУПНИЦТВА ЯК НЕДОСЛІДЖЕНИЙ ТА НЕВРЕГУЛЬОВАНИЙ НАПРЯМ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН

I. В. Паламарчук

У статті охарактеризовано адміністративно-правову сутність публічного правонаступництва як недосліджений та нерегульований напрям суспільних відносин.

Ключові слова: публічне правонаступництво, попередник, правонаступник, суб'єкти публічної адміністрації, Кодекс адміністративного судочинства України.

Стаття надійшла до редакції: 2.09.2019.

ADMINISTRATIVE-LEGAL DIMENSION OF PUBLIC LAW HOW THE UNSCHARGED AND NON-REGULATED DIRECTION OF SOCIAL RELATIONS

I. V. Palamarchuk

The article describes the administrative and legal nature of public succession as an unexplored and unregulated area of social relations.

Keywords: public succession, predecessor, assignee, subjects of public administration, Code of Administrative Procedure of Ukraine.

Received: 2.09.2019.